

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

PAS OP DAT JE GEEN WOORD ZEGT

een toneelstuk in twee bedrijven

door

1880

Dimitri Frenkel Frank

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
2013
Nr.3190

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste ZEVEN tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A.
Te Boelaerlei 107
2140 Borgerhout Antwerpen
rechten@toneelfonds.be

Bij aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een formulier “aanvraag tot opvoering”. Op dit formulier moet men plaats en datum(s) van opvoering invullen; het moet minstens vier weken voor de opvoering(en) naar Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A. worden gestuurd.

Ongeveer een maand voor de opvoeringen ontvangt u dan van hen de factuur voor te betalen auteurs- en/of vertaalrechten.

De aanvraag kan ook online via www.toneelfonds.be worden ingediend.

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

Tele-Design International/TDI-Agency Holland.
Kinderdijkstraat 8
1079 GH Amsterdam
tdi.agency@planet.nl
www.tdiagency.nl

TARIEFCODE A1

BELANGRIJKE OPMERKING !

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk **PAS OP DAT JE GEEN WOORD ZEGT** op te voeren moet de naam van auteur **DIMITRI FRENKEL FRANK** vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen.

De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/2013/0220/047
ISBN 978- 90385- 12631

© 2013 Toneelfonds J. Janssens/Y. Frenkel Frank
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden veeelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Toneelfonds J. Janssens – Te Boelaerlei 107 – 2140 Bght Antwerpen
Tel 03 366 44 00 . Fax 03 366 45 01 . info@toneelfonds.be

PERSONAGES

(6 dames – 1 heer)

CLEMENTINE JAFFA :
 THEO :
 JUFFROUW VEENSTRA :
 MEVROUW BLOK :
 MARTHA
 EVA-MARIE/EVA JEANNE :
 PAULTJE :

DECOR

Links de hal, rechts de kamer van Clementine Jaffa. In de hal gaat een trap omhoog naar een dwars overlopende gang met balustrade. We kijken daartegen twee deuren aan: de kamerdeur (in het vervolg ook zo genoemd) en de badkamerdeur. Rechts boven verdwijnt de gang achter een wand. Links in de hal de buitendeur, die zo opengaat dat wij niet zien wie er buiten staat. Rechts achter in Clementines kamer de keukendeur. In de kamer staan in elk geval vijf staande klokken, een buffet, een tafeltje met goudviskom, een tafel met stoelen, een telefoon.

Het decor moet voornamelijk uit objecten bestaan, de scheiding tussen hal en kamer moet bijvoorbeeld alleen door staande klokken aangeduid worden. Zo weinig mogelijk wanden van beschilderd karton. Veel meubelen in ouderwetse stijl - niet te elegant Biedermeier, ook niet te duf burgerlijk, maar een licht bizarre, karaktervolle stijl. Bepaalde Jugendstil-stukken zijn goed bruikbaar; landelijke meubelen hier en daar ook. Niet te veel kleingoed als poppetjes, schilderijtjes, vaasjes, geen teveel aan naturalistische details, kortom , het hele decor moet een esthetisch en licht bizarre indruk maken, net even over de grens van het naturalistische gaan.

PREMIÈRE-GEGEVENS

17 januari 1964 – Hero-centrum te Rhoon

Regie : Peter Oosthoek
 Decor : Wim Vesseur
 Producent : Toneelgroep Studio

EERSTE BEDRIJF

(Als het licht opgaat staat Theo bij de trap, in schilderoverall, kwast in de hand. Potten verf etc. Staan klaar. Clementine, die het hele stuk door een peignoir draagt, houdt haar hand op.)

CLEMENTINE : Wacht nog even. Wacht nog heel even.

THEO : Had u eerder kunnen bedenken!

CLEMENTINE : Ik mag toch nog wel even kijken? Het is zo.... zo onherroepelijk, weet je.

THEO : Ik wil ook morgen wel terugkomen.

CLEMENTINE : Nee, nee. Oh nee. Hoe heet je?

THEO : Zegt u maar Theo. M'n hand wordt lam, dame. Zal ik ja of zal ik nee?

CLEMENTINE : Voor jou is het niks, de ene trap of de andere, maar voor mij...

THEO : Hoor eens even, dame, ik ben besteld, ik moet m'n uren maken.

CLEMENTINE : Denk je echt dat 't mooi wordt?

THEO : Prima dekkende verf. Eerste kwaliteit. *(doopt kwast in pot)*

CLEMENTINE : Ja, maar zou 't nou...

THEO : Ik ben zo weer vertrokken, hoor. *(pakt pot op)*

CLEMENTINE : Nee, nee, nee. Vooruit dan maar. Gooi 't d'r maar op. Val aan, Theo.

THEO : Ineens. Ik dank u voor 't in mij gestelde vertrouwen. *(hij zet de eerste strek)*

CLEMENTINE : We moeten elkaar beter leren kennen, Theo. Wij zullen tenslotte veel met elkaar te maken hebben. Een hele trap lang.

(boven komt juffrouw Veenstra uit de kamer)

Voorzichtig, juffrouw Veenstra!

VEENSTRA : Morgen, mevrouw Jaffa. *(ze loopt de trap af)*

CLEMENTINE : De trap is nat, past u op.

VEENSTRA : *(beneden tegen Theo)* Goede morgen.

THEO : Morgen, juffrouw.

CLEMENTINE : Ik laat de trap schilderen, past u op als u vanmiddag thuiskomt.

VEENSTRA : Zeker, mevrouw. *(gaat naar de buitendeur)* Oh, ja, als er een pakje voor me komt, wilt u het dan boven leggen?

CLEMENTINE : Weer een pakje? Als ik vragen mag...

VEENSTRA : Goede morgen, mevrouw *(ze gaat af)*

CLEMENTINE : Weer een pakje? Weer een pakje? *(ze schudt haar hoofd, gaat haar kamer in , zegt in het voorbijgaan tegen de goudvis)* Hou je mond jij, denk er om, laat ik je niet horen. *(gaat naar keukendeur)* Even water opzetten voor de koffie. Schilders drinken altijd koffie. Als je ze niet volgt met koffie doen ze niets. En terwijl ze koffie drinken doe ze ook niets. *(draait zich om, gaat naar de trap)* Zeg Theo!

THEO : Is de koffie al bruin?

CLEMENTINE : Je bent hier net!

THEO : Ik kan toch wel vragen.

CLEMENTINE : Geen brutaliteit in mijn huis, jongeman.

THEO : Nee, mevrouw.

CLEMENTINE : Wou ik ook zeggen. *(draait zich om)*

THEO : Waarom riep u me?

CLEMENTINE : *(draait weer terug)* Ik wou vragen of je...

THEO : Liever thee, dame, als ik 't zeggen mag.

CLEMENTINE : *(verontwaardigd)* Oh!

THEO : Nooit koffie voor tieners. *(wijst op trap)* Heel ander kleurtje, hè?

CLEMENTINE : Als je denkt dat je de hele dag iets te drinken...

THEO : Dat meisje daarnet, heeft die een kamer hier?

CLEMENTINE : Wat gaat jou dat aan?

THEO : Aardig meisje.

CLEMENTINE : Elke dag een pakje.

THEO : Wat zegt u?

CLEMENTINE : Elke dag krijgt ze een pakje.

(de bel gaat)

THEO: Elke dag?

CLEMENTINE : *(gaat naar de buitendeur, doet open)* Zal je 't hebben. Dag, postbode.

(steekt arm uit) Jaja, dank u wel. Dag, postbode. *(heeft pakje aangepakt, sluit de deur)* Als 't niet waar is. Weer een pakje.

THEO : Elke dag?

CLEMENTINE : Elke dag. Soms een paar op een dag. Altijd een ander poststempel. Ook uit het buitenland. *(weegt het pakje in haar hand)* Wat zou 't kunnen zijn?

THEO : Kunt u toch in d'r kamer kijken.

CLEMENTINE : Ze heeft haar kast op slot. *(ze kijken elkaar aan)* Thee, hè? *(gaat haar kamer in, tegen de goudvis)* Pas op als je een woord zegt. *(verdwijnt in de keukendeur)*

THEO : Tegen wie praat ze nou? *(gaat de kamer in, kijkt rond)* Helemaal niemand. Mesjokke. *(gaat terug)*

CLEMENTINE : *(weer op, naar trap)* Het water staat op.

THEO : Tof.

CLEMENTINE : Ze heeft haar kast op slot, dat doe je niet voor niks. 'k Heb nog nooit een huurster gehad die d'r kast op slot had. D'r komt niemand in dit huis behalve ik, nietwaar? Ik heb maar één kamer te verhuren, dus ze zitten hier als bij moeder op schoot.

THEO : Hebt u dan geen sleutel op die kast?

CLEMENTINE : 't Loeder. Ze heeft d'r een hangslot op gedaan, ik kan er niet van slapen. Ik haat mensen met geheimen, ik ben gek op ze maar ze moeten d'r niet op blijven zitten. Geheimen zijn er om met iemand gedeeld te worden, heb ik ook tegen mevrouw Blok gezegd.

THEO : Mevrouw Blok?

CLEMENTINE : Ja. Mevrouw Blok. Heeft ook die kamer gehad, laat eens kijken, da's al weer een paar jaar terug. Zo dat ze over de drempel stapte...

(buitendeur gaat open, mevrouw Blok stapt binnen met koffer)

THEO : Ja?

CLEMENTINE : *(tegen mevrouw Blok)* Ja?

BLOK : Ik heb op de hoek gelezen, weet u wel, bij die raamadvertenties, dat...

CLEMENTINE : Ja, er is een kamer vrij. Ik ben mevrouw Jaffa.

BLOK : Ik ben mevrouw Blok. *(ze zet de koffer neer)*

CLEMENTINE : Het is vijftig gulden per maand, gebruik van bad 50 cent per keer, gas

en elektriciteit extra, een kookstelletje is aanwezig, gebruik van elektrische kacheltjes is ongewenst, geen heren in huis...

BLOK : Geen heren in huis. *(ze lacht bitter)* Hah!

THEO : Waarom lacht ze?

CLEMENTINE : Vanwege die heren. Bitterheid. Had ze op de film gezien zeker. *(gooit hoofd achterover)* Weet je wel? *(lacht als mevrouw Blok)* Hah! Ik ging er niet op in... *(tegen mevrouw Blok)* Geen heren in huis. De kamer is eenvoudig, zindelijk, maar u zit hier niet in het Hilton. U mag 'm zien natuurlijk.

BLOK : Graag.

CLEMENTINE : *(gaat haar voor de trap op)* Ik moet die trap toch eens laten schilderen. Die kleur ergert me al jaren. Wanneer zou u eventueel willen komen?

BLOK : Nu. Onmiddellijk.

CLEMENTINE : Dat zou kunnen. Voor hoe lang?

BLOK : Dat... dat kan ik u niet zeggen.

CLEMENTINE : Als 't maar niet te lang is. Ik heb hier een huurster gehad, vijf jaar lang, die moest ik er gewoon uitgooien. Moest gewoon. *(ze gaan de kamer boven in)*

THEO : Waarom dan?

(uit de kamer boven komen nu Clementine en Martha, die een koffer draagt en een vioolkist; ze dalen zwijgend en strak de trap af, blijven beneden staan)

MARTHA : De andere dingen laat ik morgen halen.

CLEMENTINE : Dat is je geraden.

MARTHA : Ik heb veel van je verdragen, maar dit...

CLEMENTINE : Jij! Veel verdragen! Jij! *(ze lacht smalend)*

MARTHA : Na al die jaren mij op straat te zetten.

CLEMENTINE : Wat een opluchting.

MARTHA : Ik had je nooit al die bonnen moeten geven.

CLEMENTINE : *(opent voordeur)* Alsjeblieft. En vlug. Voor ik me vergeet.

MARTHA : Dag, Clementine. Je zult er spijt van hebben.

CLEMENTINE : Nooit!

MARTHA : Akelig wezen, ik groet je. *(ze gaat weg)*

(Clementine kijkt haar na, slaat de deur dicht, leunt er tegen aan, veegt langs haar ogen)

THEO : *(kijkt haar verbaasd aan)* Huilen?

CLEMENTINE : *(snift, driftig)* Nou en? *(ze gaat snel de trap op)*

THEO : Waarom dan?

CLEMENTINE : *(kort)* We waren met mevrouw Blok bezig. *(opent de kamerdeur)* En... hebt u 't gezien?

BLOK : *(komt naar buiten zonder koffer)* Uitstekend. Ik neem de kamer.

CLEMENTINE : U betaalt vooruit, dat is de regel. Vijftig gulden.

BLOK : Zoals u wilt.

CLEMENTINE : En u komt meteen?

BLOK : Ik blijf. Meteen.

(theewater fluit)

CLEMENTINE : M'n theewater.

(Clementine gaat trap af, mevrouw Blok volgt)

Ik zal even opschenken, krijgt u ook een kopje, als u toch hier blijft... U blijft werkelijk meteen?

BLOK : Ja.

CLEMENTINE : Ah.

(Clementine kijkt haar even aan, wijst dan op een stoel in de kamer, gaat door keukendeur af, mevrouw Blok gaat zitten)

THEO : *(die rustig door schildert)* Wat heeft dat nou met geheimen te maken?

CLEMENTINE : *(steekt hoofd om keukendeur)* Wat zeg je? Doe je mond open als je praat.

THEO : (*harder*) Wat heeft dat nou met geheimen te maken?

CLEMENTINE : (*naar mevrouw Blok kijkend*) Een echt Bonneterie-vrouwetje, uit Zuid of uit het Gooi, laat me niet lachen, heb je de kamer boven gezien?

THEO : Nee.

CLEMENTINE : Moet je doen. Ga maar kijken. (*gaat keuken in*)

(*Theo gaat trap op, doet kamerdeur open, kijkt rond, haalt z'n schouders op, komt naar beneden*)

(*op met theepot*) En?

THEO : Gaat.

CLEMENTINE : Gaat. Druk je wat bloemrijker uit, jongeman, met één woord door het leven gaan is erger dan armoe. Hoe is die kamer?

THEO : Nou...

CLEMENTINE : Nou?

THEO : Gaat. Wat moet ik anders zeggen? D'r staat een bed in en een kast en een tafeltje en een stoel, tel uit je winst.

CLEMENTINE : En niks anders?

THEO : Ja, drie staande klokken, maar die tel ik niet mee.

CLEMENTINE: Ik dank u.

THEO : U hebt er zelf toch ook vijf? Lopen net zomin als die daar boven.

CLEMENTINE : M'n man verzamelde ze. Ze zijn heel bijzonder, geloof ik. (*schenkt thee in; tegen mevrouw Blok*) Hij had z'n fouten, maar hij hield van mooie dingen.

BLOK : Waarom lopen ze niet. Zijn ze stuk?

CLEMENTINE : Nee, maar m'n man wou 't niet. Als ze lopen, zei hij, dan zijn ze niet verzameld, net een leeuw, zei hij, die moet je eerst doodschieten en dan heb je 'm pas. Een opgewonden klok is niet hetzelfde als een opgezette klok, als u begrijpt wat hij bedoelt.

BLOK : Ja. (*ze staart vaag voor zich uit*)

CLEMENTINE : Suiker en melk?

BLOK : Nee, dank u.

(Clementine geeft haar thee; de telefoon gaat)

(springt op) Als hij 't is, ik ben niet te spreken!

CLEMENTINE : *(neemt hoorn op, bedekt hem met hand)* Wie?

BLOK : M'n man! Ik ben met geen stok aan dat apparaat te krijgen. *(ze loopt er heen)*

CLEMENTINE : *(in telefoon)* Hallo?

BLOK : *(vlakbij haar)* De verbinding is verbroken, zegt u hem dat. Ik ben niet meer voor hem te spreken.

CLEMENTINE : *(legt hoorn neer)* Verkeerd verbonden.

BLOK : Was het...?

CLEMENTINE : Welnee. Het was zelfs een juffrouw. Laat uw thee niet koud worden.

(mevrouw Blok gaat weer zitten)

Ik wel suiker hoor. Drie lepeltjes suiker. Schapenwolkje melk. *(schenkt nog een kopje in; tegen de goudvis)* En pas op dat ik je niet hoor, jij. Pas op.

BLOK : Wat zegt u?

CLEMENTINE : Nee, nee, ik heb 't tegen m'n goudvis. Kan z'n mond nooit houden, praat me de oren van 't hoofd.

BLOK : Oh. *(ze staart vaag in haar thee)*

CLEMENTINE : *(brengt kopje thee naar Theo)* Hier, jongeman, je thee.

THEO : Ah, dank u wel. *(gaat er mee op traptree zitten)* Maar waar blijven de geheimen nou?

CLEMENTINE : Ik had er eerst ook geen fiducia in. Maar ik reken op de menselijke natuur. Als een vrouw in haar theekopje tuurt, dan hoef je alleen maar af te wachten. Ik heb haar lekker laten stoven, tussen m'n pendules. Weet je, Theo, de mens is gemaakt op aanspraak, als- ie een ander gezicht ziet zou hij 't liefst onmiddellijk beginnen te praten. Nee, spreek me niet tegen, de zwijgzame types zijn de grootste klets koppen van allemaal: ze praten alleen niet omdat als ze zouden praten, dan gooiden ze hun hele hebben en houden pats op straat. Ik heb eens een zeeman gekend, vriend van m'n man, was ook op de grote vaart, die stond bekend als Willem de Zwijger, zei nooit een woord aan boord, als- ie

thuis kwam zei hij niet eens goedendag, staarde z'n vrouw aan, dook in bad, kleedde zich om, at, dook in bed, zei nog steeds niks, werd wakker, pelde z'n ei, opende z'n mond, staarde z'n vrouw aan, klapte z'n mond dicht, dat ging zo door, tot hij weer aan boord moest.

THEO : Nou en?

CLEMENTINE : Op een dag pelde hij z'n ei, opende z'n mond en begon te praten. Hij heeft drie dagen en drie nachten achter elkaar doorgepraat, zeggen de burens, hij had een bulderende stem en hun huis stond alleen nog overeind door het behang.

THEO : En toen?

CLEMENTINE : Toen hij weer aan boord ging kwam er een vreemde lucht uit hun kamer. De burens hebben de deur opengebroken, wat zagen ze? De vrouw lag met haar hoofd in de gasoven, stand drie.

THEO : Dood?

(Clementine knikt)

En wat zei de zeeman, toen hij weer thuiskwam?

CLEMENTINE : Niks. Hij heeft nooit meer een woord gezegd.

THEO : Oh. *(het is even stil; hij geeft het kopje terug)* Bedankt voor de thee.

CLEMENTINE : Ik heb ook eens een tweeling hier gehad, dat was net zo'n gek geval: ze praatten heel veel, maar ze zeiden eigenlijk niks, bleek achteraf.

THEO : Een tweeling?

CLEMENTINE : Ja. 'k Heb dezelfde prijs gerekend, een tweeling is niet helemaal hetzelfde als twee willekeurige personen, dacht ik. Maar ik heb me vergist. Of heb ik me eigenlijk vergist?

(Verandering van licht, het is avond nu, schemerlamp in kamer brandt, de hal is bijna donker. De buitendeur gaat open, Eva-Marie sluipt zachtjes binnen, een grote tas onder de arm, ze doet heel voorzichtig de deur weer dicht)

CLEMENTINE : Daar heb je Eva-Marie, kwam altijd heel zachtjes binnen, zo'n schuchter wezentje, heel anders dan haar zuster.

THEO : Heel anders? 't Was toch een tweeling?

CLEMENTINE : Ja. Een tweeling. *(knipt het licht in de hal aan)* Goedenavond zeg ik dan maar.

EVA-MARIE : *(draait zich snel om, schrikt even, dan hartelijk)* Oh, dag mevrouw Jaffal Was u nog op?

CLEMENTINE : Zoals je zo treffend opmerkt.

EVA-MARIE : *(stralend)* Ik dacht dat u al naar bed was. 'k Wou geen lawaai maken.

CLEMENTINE : En m'n licht brandde nog.

EVA-MARIE : Oh ja? *(blik naar boven)* Slaapt Eva-Jeanne al?

CLEMENTINE : Nee, die is in bad. Altijd in bad. Altijd veel te lang in bad. Als het zo doorgaat dan...

EVA-MARIE : *(met een zekere haast)* O jee, vergeet ik 't bijna. Nu u toch op bent... *(haalt uit haar tas vier grote blikken, steekt ze Clementine toe)* Voor u! Alstublieft!

CLEMENTINE : Voor mij? *(bekijkt blikken)* Haring in tomatensaus?

EVA-MARIE : U houdt er toch van? En u bent altijd zo lief voor ons. Welterusten, lieve mevrouw Jaffal *(ze gaat snel de trap op)*

CLEMENTINE : *(kijkt haar na)* Weet je het wel zeker?

EVA-MARIE : Oh, ik ben dol op u. *(gaat kamerdeur in)*

THEO : Da's nog eens aardig. Zulke huursters, daar moet je 't van hebben.

CLEMENTINE : Je dacht toch niet dat ik een hap van die haringen genomen heb?

THEO : Lust u ze niet?

CLEMENTINE : Ik was ze twee minuten later alweer kwijt.

THEO: Kwijt?

CLEMENTINE : Het ging zo vlug dat ik het nauwelijks in de gaten had.

(de badkamerdeur gaat open, Eva-Jeanne in badjas verschijnt)

EVA-JEANNE : Mevrouw Jaffa?

CLEMENTINE : Ja, kind?

EVA-JEANNE : Was dat Eva-Marie?

CLEMENTINE : Is net thuisgekomen, ja.

EVA-JEANNE : En heeft ze soms...

CLEMENTINE : (*snel*) Weet je hoe lang je al in bad zit? Een half uur! Je gebruikt al m'n warme water, ik...

EVA-JEANNE : Heeft ze iets meegebracht?

CLEMENTINE : Eh... nou, dat wil zeggen... ze heeft...

EVA-JEANNE : Wat hebt u daar?

CLEMENTINE: Waar?

EVA-JEANNE : Daar in uw handen?

CLEMENTINE : Vier blikjes haring in tomatensaus.

EVA-JEANNE : Ah. Aha. (*ze gaat snel de kamerdeur in, laat de deur half open, we horen haar luid roepen*) Eva-Marie! Wat heb ik je gezegd! Ben je nu helemaal!! Ik zeg je... (*ze gaat fluisterend verder, onverstaanbaar*)

(*Clementine buigt zich voorover*)

THEO : En toen?

CLEMENTINE : Ssst! Ik kan het niet verstaan!

(*Eva-Marie komt uit de kamer, ze gaat langzaam de trap af*)

EVA-MARIE : (*nerveus lachend*) Wat is dat nou vervelend...

CLEMENTINE : Eva-Marie! Niet alweer!

EVA-MARIE : Ik had het gewoon vergeten! Eva-Jeanne zei dat ik iets mee moest brengen, voor morgen op de boterham... Maar toen ik u zag, toen...

CLEMENTINE : Vier blikken op de boterham?

EVA-MARIE : Eva-Jeanne is dol op haring. Mag ik? (*ze pakt de blikjes uit Clementines handen*)

CLEMENTINE : Maar Eva-Marie! Die doos flikken eergisteren moest ik ook weer teruggeven, want die waren voor je tante. En die zakdoekjes waren voor je nichtje uit Parijs...

EVA-MARIE : Maar die gele rozen daar... (*wijst op bloemen op Clementines kamer*)

CLEMENTINE: Da's waar...

EVA-MARIE : Ziet u wel? (*gaat trap op*)

CLEMENTINE : Maar toen was Eva-Jeanne niet thuis!

EVA-MARIE : Ssst! Niets zeggen! (*gaat kamer boven in*)

CLEMENTINE : Wat een inhalig krenk, die Eva-Jeanne! Hoe kunnen twee zusjes zo verschillen!

THEO : Ik had 't nooit genomen. Gegeven is gegeven. Eerlijk is eerlijk.

CLEMENTINE : Als 't allemaal zo eenvoudig was.

THEO : Hoezo?

(de telefoon gaat)

CLEMENTINE : Ben je hier om te praten of om te schilderen? Hè? (*ze gaat haar kamer in*)

(mevrouw Blok die daar al die tijd in haar kopje heeft zitten turen, is opgesprongen)

Als hij het is, zal ik zeggen dat u niet te spreken bent. (*ze pakt de hoorn op*)
Hallo?

BLOK : (*naar de telefoon toe*) Ik wil hem nooit meer zien.

CLEMENTINE : Hallo? Nee, die kamer is niet meer vrij. Zou juist bezet. Het spijt me.
Goedemorgen. (*legt hoorn neer*)

BLOK : Dat was een list van hem.

CLEMENTINE : Het was een mevrouw.

BLOK : Oh.

CLEMENTINE : Hoe zou uw man trouwens kunnen weten...?

BLOK : Hij kan me gevolgd zijn. Ben ik van buiten te zien?

CLEMENTINE : Met moeite.

BLOK : (*pakt snel poeder en lipstick, maakt zich op*) Ik wil dat niemand me ziet. Hij zeker niet. Als m'n man hier aanbelt...

CLEMENTINE : Dan bent u...

BLOK : Niet thuis. U herkent hem direct, hij is lang, gedistingeerd, grijs haar, donkere ogen, hij is pas 42 maar toch al grijs, heel bijzonder, dat zult u zien. Ik ben vanmorgen bij het ontbijt weggegaan, ik pakte m'n koffer voor z'n neus, hij nam toast met marmelade, keek aandachtig, dronk thee, hij had zijn

lichtblauwe das aan... *(ze zwijgt)*

CLEMENTINE : En wat voor een pak?

BLOK : Dat lichtgrijze van mohair. En een overhemd met streepjes. Drie boterhammen, geloof ik, licht geroosterd. Weinig boter. Veel marmelade. Twee kopjes thee. Geen melk, wel suiker. *(ze begint te huilen)*

CLEMENTINE : En hij zei niets?

BLOK : Hij keek niet verwijtend, hij keek niet geamuseerd, hij keek strak, op een afstand, abstract, weet u wel? Ik smiet m'n kleren in de koffer, ik huilde, ik gooide een wekker naar z'n hoofd...

CLEMENTINE : Mis natuurlijk.

BLOK : Toen ik de kamer uitging, speelde hij met een stuk brood, hij keek me niet aan. Misschien heeft hij nog een stuk toast genomen. *(ze huilt weer)*

CLEMENTINE : *(tegen Theo)* Heerlijk om zo'n mens te zien huilen, zo'n Bonneterie-wezen. Daar kan ik uren naar kijken, zo'n slap ding, net niet genoeg geroosterd en met te veel jam erop. Zeg, mevrouwtje...

(mevrouw Blok huilt door)

Lief mevrouwtje, we moeten flink zijn, hoor. *(knipoogt naar Theo)*

BLOK : *(kijkt op)* Hoe zie ik er uit? Afschuwelijk zeker?

CLEMENTINE : Als u de waarheid wilt weten...

BLOK : *(staat op; naar raam)* Ik weet zeker dat hij me heeft laten volgen. Ja! Die man daar aan de overkant. *(ze wijst)* Hij leest een krant. Hij kijkt!

CLEMENTINE : Wie? O ja. Jaja.

BLOK : Ziet u wel?

CLEMENTINE : Zeker. *(tegen Theo)* Da's meneer Schuurman, staat al jaren zo, de luilak. *(tegen mevrouw Blok)* Wat doen we nu?

BLOK : *(maakt zich koortsachtig op)* Niets, niets mag verraden dat ik hier ben.

CLEMENTINE : Maar blijft u dan niet daar staan!

BLOK : Nee. Nee, nee. *(gaat met tegenzin terug, loopt naar de telefoon)* Ik had niet gedacht dat hij me zo snel op het spoor zou zijn. Hij zal vast elk ogenblik bellen.

CLEMENTINE : Uw man moet u verschrikkelijk behandeld hebben.

BLOK : (*legt hand teder op telefoon*) Verschrikkelijk. Maar het is afgelopen. (*gooit het hoofd achterover*) Ik ruil zeven kamers, drie badkamers, tien hectare tuin in voor die afschuwelijke kamer boven - u excuseert me - vol met...

CLEMENTINE : Staande klokken.

BLOK : En vrijheid. Ik wil niet langer vertrapt worden. Beledigd. Besmeurd.

CLEMENTINE : Hij heeft u bedrogen natuurlijk.

BLOK : Wie?

CLEMENTINE : Uw man.

(*mevrouw Blok staart haar aan*)

Nietwaar?

BLOK : (*slikt; zacht*) Zij is de enige die nog voor hem bestaat.

CLEMENTINE : Ah!

BLOK : (*staat op*) Ik wil niet over haar praten. Dat... dat... beest!

CLEMENTINE : Kent u haar?

BLOK : Natuurlijk.

CLEMENTINE : Ze is jong?

BLOK : Ja.

CLEMENTINE : Mooi?

BLOK : Haar vader was Beau Revanche uit Knickerbocker III en Carmelita.

CLEMENTINE : Pardon?

BLOK : Alsof mijn familie minder is! Maar mijn man houdt van... Gaat daar de bel?

CLEMENTINE : Nee.

BLOK : Ik wil geen woord meer over haar horen. Ze heeft mooie benen, goed. (*tilt haar rok op*) En de mijne dan? (*laat rok zakken*) Goed, zij heeft er vier.

CLEMENTINE : Vier?

BLOK : En ik weet dat ik geen twintig meer ben. Maar m'n man is de veertig al...

CLEMENTINE : Da's de gevaarlijke leeftijd. Is ze erg jong?

BLOK : Een jaar.

CLEMENTINE : Een jaar?

BLOK : Ja. Ze heet Annabelle II. Haar moeder was Queen of Lightning. Ze is zo ijdel dat je blind moet zijn om 't niet te zien. Maar hij... (*ze lacht bitter*) Ze hoeft

maar met haar staart te zwiepen en hij komt al.

CLEMENTINE : Met haar staart?

BLOK : Wat anders?

CLEMENTINE : Oh.. Ze... ze is... een...

BLOK : Dat zeg ik toch.

CLEMENTINE : Oh, ze is een... Jaja. Jaja.

THEO : Wat is ze dan?

CLEMENTINE : *(tegen Theo)* Begrijp je dat niet?

THEO : Een staart?

CLEMENTINE : Beste Theo, ze is een paard.

THEO : Wat? Een paard? U bedoelt... *(hij hinnikt)* Dat?

CLEMENTINE : Nou en?

THEO : Een paard! Een paard! *(hij buigt dubbel van het lachen)*

CLEMENTINE : Gedraag je, jongeman. Ik zou altijd een paard verkiezen boven dat daar. *(tegen mevrouw Blok)* Waar heeft hij haar ontmoet?

BLOK : Wij hebben een stoeterij. Mijn man fokt renpaarden. Oh, het is... onbegrijpelijk. Onbegrijpelijk. Goed, ik wil toegeven, ik wil zo ver gaan om toe te geven dat Annabelle... jonger en mooier is dan ik. Maar mijn karakter is beter. Bovendien; ik ben met hem getrouwd!

THEO : *(brullend van het lachen)* Een paard! Een paard!

CLEMENTINE : *(streng tegen Theo)* Wat is daar onredelijk aan? Hou op met lachen.

(Theo houdt op)

Zoiets komt elke dag voor. Mijn man hield van staande klokken. Haar man houdt van paarden. En dan komt de dag dat 't te ver gaat, dat Paul... zo heette m'n man zaliger, ik wil niets over hem zeggen, hij was een goede man, ik... *(ze bijt op haar lippen)* Op een dag vond Paul de klokken belangrijker dan mij, ja, zo was het, precies zo. En waarom?

THEO : Dat gaat mij toch niet aan, dame.

CLEMENTINE : Men moet zichzelf in de ogen durven kijken, dat is alles. Ik zag de voordelen van een staande klok, o ja, ik zag de voordelen.